

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 4. vel. travna 1888.

List 18.

Vnebohod.

Ko štirideseti pride dan,
Kar Jezus je od smerti vstal,
Prišel je čas odhoda zanj —
Nazaj v nebó se je podal.

Na Oljski gori zadnji pot
Učence Jezus svoje izbral;
Tù, njih Pastir in njih Gospod,
Jim zadnjič blagoslov je dal.

Roké razpnè in ves častit
Se kviško vzdigne v svojo čast;
Nazaj gre v néba večni svit —
K Očetu v večno spet oblast.

Učenci žalosti medlé,
Ko jim zakrije ga oblak;
Stermé tje gledajo v meglé,
In britki jih objame plak.

Pred njimi angelj zdaj stoji,
Mladič svitel ves in zal:
„Sercé vam naj se vpokoji!“
Utého jim je sladko dal.

„Enako, kakor Jezus zdaj,
Častito gori gre v nebó,
Enako pride On kedaj
Iz neba zopet na zemljó.“

Ta Jezus, ki v nebó je vzéč,
Na desno tje Očeta stran,
Prišel bo spet, da sodi svét,
Ko strašni sodnji pride dan!“

Varujmo greha se povsod,
Skerbimo le za smertni čas,
Da, kedar pride spet Gospod,
On milostljivo sodi nas!

Ivan Zarnik.

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

X. Valdenzarji Bosku po življenji strežejo.

Najhujše zaušnice Valdenzarjem so bile Boskove knjige in knjižice. Bosko je bil izversten pisatelj. Vsako reč znal je poljudno in lahko umevno povedati. Vedel je, kako priprosti človek čuti in misli. Zato je zadel natančno tistega duha, v katerem živi neomikano, neučeno ljudstvo. Kakor je vse Boskovo življenje in delovanje ognjevito, tako so ognjeviti tudi spisi njegovi. Vse, kar je zapisal, prišlo je iz gorečega serca njegovega, in je zopet proderlo — v serca. Zato je bil vspeh, kterega so imeli njegovi sostavki, v resnici velik.

Izdal pa je Bosko knjižic veliko. Priobčeval je male, a jedernate spise, ktere je v veliki množini skušal razširiti med ljudstvom. Izpod njegovega peresa so prišle razprave v 200.000 iztisih. Zopet druge knjige, zlasti mladini odmenjene, doživele so do 100 izdaj. Za kar se trudi Bosko javno v življenji, to mu je pred očmi v njegovih spisih: vsi so posvečeni mladini. *)

Ravno v trencsku, ko so Valdenzarji jeli sejati svoje pogubno seme, je Bosko še krepkeje zastavil pero v obrambo katoliške Cerkve. Na svitlo so prišli tedaj njegovi: „Opomin vsem katolikom;“ — „Kratek načert sv. zgodovine,“ — in male knjižice o svetni zgodovini, ktero je vedno tako razlagal, da so otroci videli in spoznali one značaje — one ljudi, od kterih so se lahko kaj lepega in blazega učili. Najbolj pa so pekla Valdenzarje Boskova: „Katoliška poučevanja.“

Spoznali so, da Bosko je njihov najnevarnejši nasprotnik. Ali tudi sklep je bil gotov: s poti mora, drugač je ves naš trud bob v steno.

Neko nedeljo-večer mesca januarija 1854 naznana se pri Don-Bosku dva tujca, želeča, da govorita z Boskom o neki zadevi. Bosko, dasi utrujen od posla in skerbi, dovoli, da vstopita. Gojencem ta večerni obisk ni bil nič kaj po godu. Tujca sta bila tako

*) Poslovenjena sta menda dozdej dva Boskova proizvoda: „Dominik Savio“ in „Peter,“ ali „Moč dobre vzgoje“ v prvih ljubljanskih Drobtincah. (Dop.)

nekam skrivnostna, njiju obraz in zunanja postava je bila po tem, da se njima ni moglo zaupati; tem manj ker sta že pozno na noč prišla v sirotišnico. Nekoliko previdnosti ne škoduje nikdar — si mislijo dečki, in se tiho vstopijo pred Boskovo sobo, da bi čuli, kaj imata tujca opraviti. Slišalo se je vse. Eden začne govoriti:

„Vi, Don Bosko, imate že po naravi izvanreden in redek dar, da znate poljudno pisati — in narod vaše spise rad bere; ali ne bi hotel tak nadarjen mož svoje dušne dari raji porabiti za kako bolj potrebno stvar, recimo, za tergovino ali umetnosti ali kako drugo znano?“

„Istina! gospodje: Dozdaj sem delal, kar sem mislil da je moja dolžnost. Moje spise res radi prebirajo. To me veseli. Če sodim po tem, smem reči, da tudi niso brez koristi. Ravno zdaj nameravam, da vnovič tiskam svoja „katoliška poučevanja“ in jih še bolj razširim med ljudstvo. Upam, da bodo ta poučevanja, mladini in delavcem pojasnila, kje je resnica — in kje ne!“

„Morda bi pa bilo bolje, da pišete raji poučne knjige za mladino, n. pr. staro zgodovino, geometrijo, geografijo, fiziko i. t. d. Pustite katoliška poučevanja!“

„Ali zakaj naj jih pustim!“

„Zato, ker vi govorite v njih o predmetih, katerih je že človek sit do gerla. Saj nič novega ne poveste.“

„Vprašanja, ktera obravnavam, so v resnici stara. Stari so tudi odgovori, ktere so slavni, imenitni pisatelji priobčili o teh vprašanjih. Ali vse to je preveč učeno — in je pisano edino le za učenjake. Jaz pa pišem za ljudstvo. Temu učene knjige ne ugajajo, pač pa priprosto in umevno pisani sestavki, kakoršne ravno jaz izdajam.“

„Ali to vam nič ne nese! Ali imate kaj dobička od tega? Sami veste, da ne! Če bi pisali tako, kakor vam midva svetujeva, prisluzili bi si lahko lepe denarje, ki vam bodo prav prišli za vaš zavod. Ste-li zadovoljni s tem nasvetom, izročim vam tukaj to-le darilo. V zavotku je 4000 frankov. Pa zaterjujem vam, da ta dar še ne bo zadnji.“

„Pa čemu mi ponujata toliko denarja?“

„Zato, da zamorete izdavat v resnici koristne spise, za kakoršne vas midva prosiva, in pa da pomagata s tem svojemu zavodu.“

„Oprostita, gospoda, da vajine ponudbe ne sprejemem. Za zdaj se ne morem lotiti nobenega drugega dela; zdaj imam opraviti s svojimi katoliškimi poučevanji.“

„Saj praviva, da je vaše delo zastoj.“

„Ali, da govorimo naravnost, kaj je vama, gospoda, to mari? Imata li vidva o čem govoriti?“

„Vi Don Bosko, ne premislite, kaj utegne priti iz tega, da se tako terdovratno ustavljate. Tu se vam ponuja sreča; ali ker nočete — imeli bote sitnosti. Maščevalo se bo nad vami“

„Dosti, gospoda, jaz vaju razumem. Ali jaz vama odkrito in v obraz povém, da se jaz, braneč resnico, ne bojim nikogar. Ko sem postal duhoven katoliške Cerkve, tedaj sem si izbral za geslo: Delaj za duše, delaj za mladino. V ta namen sem počel izdavat svoje spise, in v ta namen jih izdavam tudi v prihodnje.“

„Vi delate napak! Ali pripišite sami sebi“ — govorita razjarjena tujca — „kedo vé, kaj vas še utegne zavoljo tega doleteti. Ali ste gotovi, da še pridete nazaj domu, kedar se podaste z doma?“

Nevljudna gosta se penita jeze govoreča zadnje besede. Dečki pred vratmi čuli so ves ta pogovor. Ko

se nazadnje obiskovalca derzneta nekaj pretiti, tedaj mladiči poropčejo po vratih, češ: mi smo tukaj, ki smo pripravljene svoje življenje zastaviti za svojega očeta. Bosko pa popolnoma mirno odgovori na to grožnjo: „Vidi se, da oni, ki so vas poslali, ne vedó, kaj je katoliški duhoven: drugač ne bi ravnali tako z gerdo. Mi bi se bali smerti? Saj je smert naj večja sreča za nas!“

Tujca se spogledata. Videti je bilo, da hočeta Boska napasti. Le-ta prime stol in ga postavi pred-se: „Če hočeta silo delati, povem vama, da jo bota drago plačala. Bota videla, kaj se pravi, nadlegovati prostega meščana v njegovi hiši. Toda — duhoven se ne maščuje. Na vsak način ps je čas, da se ta stvar končá.“ To izgovorivši odpre vrata ter veli dečkom: „Odvedite ta dva gospoda doli po stopnicah, da prideta iz hiše. Kakor se mi zdi, se pri vas prav ne iznajdeta; bojim se, da zaideta.“

Od tistega dne je bil Bosko vedno v nevarnosti. Besede, ktere sta govorila tujca, niso bile prazne. Večkrat je bil napaden in nikdar ni bil varen svojega življenja. Vsi ti napadi bili so v zvezi z onim večerom, ko je imel Bosko navedeni razgovor z neznanima tujcema.

Nekoč tolmači dečkom kerščanski nauk. Neprevidoma počí puška. Krogla ferčí poleg njegovega života in se razbije ob zidu. Dočki planejo po konci, da zasačijo napadnika. Toda Bosko jih potolaži.

Zopet drugikrat se Bosko vrača domú. Bil je večer. Srečno dospe do stanovanja. Ali ravno pred durmi napade ga človek z velikim nožem v roci. K sreči je bil že doma. Hitro skoči v hišo, ne da bi se mu kaj zgodilo. Ker je hudobnež še razsajal pred hišo, zato, ker se mu ni posrečil napad, prihiteli so še o pravem času redarji, ki so ga odvedli v tamnico. Pri preiskavi se je pokazalo, da je bil od družih najet. Ko sodnija vpraša Boska, hoče-li odpustiti človeku, kateri ga je hotel usmertiti, odgovoril je: „Kakor kristjan in duhoven mu odpustim, ali ne kakor državljan in ravnatelj zavodov.“

V vseh nevarnostih pa je Bog na čuden način varoval svojega prijatelja. Akoravno so mu sovražniki neprestano stregli po življenji, zgodilo se mu ni nikoli nič zalega. Angelj varh je čul nad njim. Povsem ne navadne pa so dogodbe, ki se pripovedujejo o Boskovem psu „sivcu“, ki mu je tolikrat otél življenje.

XI. Boskov „sivec.“

Ko je hudobni kralj Abab — tako beremo v sv. pismu stare zaveze — preganjal preroka Elija, tedaj je govoril Gospod: „Umakni se od tod, in pojdi proti izhodu, in skri se pri potoku Karitu, ki je Jordanu nasproti; krokarjem sem zapovedal, da te ondi živé.“ In „krokarji so mu nosili kruha in mesa — zjutraj, in enako kruha in mesa zvečer, in pil je s potoka“ (III. Kr. 17). Kakor je preroku Eliju nezumna žival ohranila življenje, ravno tako je poznejšim svetnikom pogostokrat divja gozdnja zverjad donašala hrane, ali jih varoval, — zgrade. Za izgled bodi življenje sv. Frančiška Asiškega, ali sv. Antona Puščavnika.

Nekaj enacega godilo se je našemu Don-Bosku. Kolikrat je bil v nevarnosti, da ga sovražniki usmertijo! Ali Bog mu je poslal zvestega čuvaja, ki mu je priteknel na pomoč vselej, kedar je bila sila največja. Ta čuvaj bil je Boskov pes „sivec.“

Takoj v nastopnem navedeni dogodki niso nobena izmišljaja. Še sedaj živi mnogo prič, ki so sami poznali dotično žival. Eden teh očevidcev stvar tako-le opisuje:

„Z veseljem vam poročam, ker vem povedati od psa, katerega je imenoval Bosko „sivca“ (il grigio). Podoben je bil ovčarskemu psu. Nihče ni vedel, tudi Bosko ne, od kod je prišel in kdo mu je bil gospodar. Če prav tega ne vem, vendar to vem, da je bil zvest čuvaj. Bil je naravnost neprecenljiv ne samo za Boska, ampak za vso hišo.“

„Dobro je bilo znano Bosku, da bi ga njegovi protivniki radi v žlici vode utopili. Zato se ni podajal v nevarnost brez potrebe. Valdoško predmestje že itak ni bilo kaj prijetno po noči. Kedar je šel z doma, skušal je, da se je vernil še po dnevi.“

„Jednoč zamudila so ga razna opravila. Precej pozno v večer se vrača domú. Kar zapazi tik sebe mogočnega psa. Skoraj ga je pretekel strah, ko nepričakovano naleti na tega tovarša. Toda žival je prijazna. Dobriča se in prilizuje. Lepo počasi koraka poleg njega prav do oratorija. V hišo noče iti. — In kedarkoli se je Bosko zapoznil, pridružil se mu je navadno neznan spremljevalec.“

Bilo je zopet pozno uro v večer. Bosko urno ubira stopinje, da prej dospè do svojega stanovanja. Noč je divja. Temni oblaki se dervé na obnebjí.

Nenadoma zapazi Bosko pred seboj dva človeka. Bosko hodi bolj počasi, hoteč, da odideta naprej. Ali tudi tujca hodita bolj počasi. Stvar je bila sumljiva. Videti je bilo, da hočeta navlašč počakati Don-Boska.

Bosko se njima hoče izogniti. Krene jo v stransko ulico. Ponočnjaka za njim! Jasno je bilo, da človeka kaj nameravata. Bosko išče pripravne hiše, da bi skočil v kako vežo. Ali komaj naredi nekaj korakov, lopova sta mu za herbtom. Jeden mu verže sukno čez glavo. Zgodilo se je tako hitro, da si Bosko nikakor ni mogel pomagati. Vije in vije — ali vse zastonj; kliče na pomoč — ali roparja mu z robcem zamašita usta.

Bosko je mislil, da se bliža zadnja ura.

Kar neprevidoma oglasi se grozen tuleč glas čez ulico. „Sivec“ je tukaj. Kakor lev verže se na prvega napadnika; prisili ga, da popusti Boska. Druzega trešči na tla, kakor trešči vihar staro drevo na zemljo. Pervi beži... Sivec za njim... v trenutku trepeče tudi ta pod nogami in pod zobmi razjarjene živali. Na tléh ležeča prosita zdaj hudobneža, da naj potolaži Bosko ljutega psa. — „Da, to storim, če obljubita hudobneža, da me v prihodnje pustita pri miru? — „Obljubiva, obljubiva!“ — „Semkaj, Sivec!“ zakliče Bosko, in pes se mu uleže k nogam. Lopova pa bežita, kakor bi ju nesel veter.

(Dalje nast.)

Č a s.

Govoril g. Jožef Pihlar v kat. družbi.

Krištof Kolumb, ki je živel pred 400 leti, bil je imeniten mornar, pa tudi prav pobožen katoličan, tudi ud III. reda sv. Frančiška! Kolumb je našel tisti del sveta, ki mu pravijo: Amerika, o kateri poprej živa duša vedela ni.

Ko se je bil Kolumb vernil nazaj na Španjsko, je pravil svojim prijateljem in znancem o velikih nevarnostih in težavah na morju, do takrat neznanem, preden našel je novi svet.

Nekteri njegovih poslušalcev so mu odvernil, češ, to ni nič kaj posebnega; mi ali drugi bi bili enako našli novi svet, kakor si ga ti.

Kolumb vzame kurje jajce in pravi: postavite to jajce na mizo tako, da bode po konci stalo; jaz zamorem to storiti. — Vsi so poskušali, pa nijednemu se ni hotlo posrečiti, vselej je jajce omahnilo. Kolumb pa konečno

z jajcem lahko terkne na mizo, da se je lupina uderla in jajce je stalo po konci. Vsi so vskliknili: To ni nobena umetnost, to bi bili tudi mi storili. Da, odverne Kolumb, storili bi bili, ko bi vedeli, kakó; — ravno tako vam je zdaj lahko govoriti o najdenji novega sveta ko sem jaz vam pot do njega našel. — Zakaj pa niste poprej hotli jadrati po neizmernem in neznanem morju? tje do novega sveta. — Vsi so omolknili in so Kolumbu čast dali.

Tacih Kolumbovih prijateljev se tudi dandanes ne pogreša, ki menijo, da zamorajo vse bolj umeti in zveršiti, kakor drugi, celo bolj kakor strokovnjaki; ako pride pa do tega, da bi o tisti stvari, katero so pri drugih tako ojstro presojevali, kaj sami storili, pa omolknijo in se kar kreniti ne morejo.

Lejte, dragi moji poslušavci, v nekoliko podobnem položaju, kakor so bili nekaj prijatelji Kolumba, sem tudi jaz gledé tvarine nocojšnjega govora.

Poslušal sem prav pazljivo moje tri predgovornike. Milostljivi gospod prošt in predsednik kat. družbe so prav zanimivo govorili o delovanji te družbe in v raznih svečanostih pretečenega leta.

Gospod katehet nunskih šol so govorili o módi in šegi sedanjega časa in slednji moj predgovornik gospod ternovski duhovni pomočnik so memogredé kazaje parkeljne iz češpelj in iz medenine v šaljivi ob enem, pa tudi resnobni obliki, natanko naslikali sedmere parkeljne, ki hodijo po svetu v pogubo duš, to je, sedem naglavnih grehov.

Lejte! vse to bi bil jaz nocoj rad govoril, ko bi bil poprej znal in vedel, enako kakor prijatelji Kolumbovi o najdenji novega sveta. V zadregi, kaj bi nocoj govoril, mi k sreči pride na misel svet, da človek mnogokrat pravo zadene, ako se svojega kopita, ali tega, kar je že navajen, derži. To me je rešilo iz zadrege; — spomnil sem se, da sem v nedeljo po sv. Jožefu govoril o zakladih, posebno o tistih zakladih, katere si moramo po dobrih delih nabirati, da z njimi zaslužimo večno veselje v nebesih.

Pri zakladu, bi rekel pri tem, tudi nocoj ostanem. Takrat sem govoril od zaklada, katerega si pridobiti moramo, nocoj bom pa govoril od zaklada, katerega je sleherni človek od neskončno usmiljenega Boga sprejel in ta neprecenljivi zaklad je — čas! kajti na porabo časa je zastavljena ali srečna ali pa nesrečna večnost.

Čas je človeku to, kar seže od rojstva do smerti — do groba.

Ni je kmalo besede, da bi se tolikokrat glasila, kakor beseda čas. — Govori se od štirih letnih časov, pa je čas mladosti, čas starosti, čas molitve, čas dela, čas počitka, čas veselja, čas žalosti.

Govori se o svetih časih. Cerkevno leto se deli v 3 glavne čase ali dôbe: Božični čas, velikonočni čas, binkoštni čas.

Od svetih 3 kraljev do pepelnice je predpustni čas, v katerem si svet napravlja mnoge predpustne veselice; o da bi tiste bile vselej brez greha! Pošteno razveseljevanje ni greh, kajti beremo v sv. pismu, da veselega darovalca Bog ljubi, in sv. apostelj Pavel piše: Veselite se, še enkrat rečem, veselite se; pa v Gospodu. Žali pa, da se ravno o predpustnem času dela največ grehov, posebno pa tretji in peti tistih grehov, katere je moj gospod predgovornik kot parkeljne prav natanko naslikal.

Za molitev in dobra dela nam časa zmanjkati ne smé, kajti sv. pismo pravi: Molite in delajte, in nadalje, molite brez prenehanja, in zopet se bere, vse karkoli storite, ali delate, ali jeste, ali pijete, vse storite v čast Božjo — in le za eno in edino reč ne smé biti

nikdar in nikoli časa, in ta reč je greh, kot greh zamore človeka večno nesrečnega storiti.

Da pa bolj na drobno o času govorim, pravim: čas je kratek; čas je dolg; čas je dragocén.

Tedaj prvič: čas je kratek. — Človeško življenje je kratko, zgine kakor dim. Stara slovenska pesem pravi. Kratki so dnevi na svetu za nas, Oh urno nam mine odločeni čas! —

Čas je kratek. — Večje veselje in radost človek živa, bolj hitro mu mine ta veseli čas.

Bral sem v nekih bukvah, da je redovnik, ko je sprehajaje se po vertu premišljeval nebeško veselje, zaslišal ptičico tako mило in sladko peti, da se je v to rajsko petje ves zamaknil. Ko ptica odleti, se ta menih nazaj poda v samostan, klošter; ali, oj čuda, vse drugačno je bilo samostansko poslopje in vsi redovniki drugi, nijednega ni poznal, in tudi oni njega ne. Ta menih pravi: jaz sem ta in ta menih iz tega samostana, in sem bil le kako četert ure v samostanskem vertu, ter sem poslušal presladko petje rajske ptičice. Iskali tedaj so po starih samostanskih spisih in našli so, da je en redovnik pred 200 leti zginil iz samostana in se nikdar ni več vernil nazaj. In ravno ta je bil tisti zgubljeni menih, ki je mislil, da je le četert ure poslušal rajsko petje, med tem ko je pa preteklo 200 lét!

Čas je kratek. — Mnogokrat slišimo tako in enako govoriti: O kako smo se kratkočasili, bili smo od večera in pozno v noč na veselici itd. — o kako je ta čas naglo preteklo! — Žali, da mnogokrat ljudje pri takih veselicah škodo terpé, na premoženji, na zdravji, in kar je nar hujše, tudi na duši. Mnogo, mnogo, posebno mladih počiva zdaj v črni zemlji, kateri so si ravno pri veselicah in kratkočasih prezgodnjo smert nakopali!

Pravo veselje nikdar ni tisto veselje, katerega nasledki so britkost in žalost.

V lepi slovenski pesmi, ki se zove: Veselja dom, poje pesnik med drugim tudi to: Preljubo veselje, oj kje si doma? — Te iščem za mizo, kjer dobro jedó, pri godcih veselih, kjer sladko pojó, — ker pa spozná, da tu ni pravo veselje domá, poje nadalje: Al' prav'ga veselja na rajanju ni, od pijanca, plesavca veselje beži... Premislite to, predragi: velik pomen ima v sebi...

Čas se zdi kratek tistemu, kateri v gotovem obroku sebi kaj neljubega in zopernega pričakuje. Pregovor pravi: „Kdor mora o veliki noči dolg plačati pa ne vé, s čim bo plačal, temu je postni čas kratek, kajti prenaglo pride tisti pričakovani zoperni trenutek.

In kako strašansko hitro mine čas tistemu nesrečnežu, ki je k smerti obsojen, kadar zve, da mu je dano, le še dva ali 3 dni živeti!

Čas je kratek nam vsim, ker nimamo samo skerbeti in delati za telesne potrebe, ampak veliko več za zveličanje neumerjoče duše. Sv. Filip Nerij je rekel, da v 24 urah nihče ne postane svetnik. Koliko je treba delati, koliko se zatajevati, koliko skušujav premagati, koliko se je treba pokoriti in zadostovati po storjenem grehu itd.? In vsega tega bi ne mogli storiti v kratkem času svojega življenja, ako bi nas milost Božja ne podpirala... Čas je kratek, oh! delaj, delaj urno za večnost!
(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Šmarnice so se 1. t. m. pričele po vsih cerkvah. V stoljnici je 1. dan zjutraj ob 6ih

g. stoljni kaplan M. Kolar imel mičen, podučljiv govor in vvod o lepoti in ljubeznjivosti češčenja Marije D., zlasti v mescu majnika, ali sploh, o Mariji — naj lepši cvetlici in naj boljši „vertnarici“, ter da se ji zato posvečuje mesec majnik. (Govor prinese „Danica“ prihodnjič.) Rabi se letos v Šenklavžu knjižica: „Šmarnice Marije Device,“ IV. letnik, spisal L. Jeran 1872; in ta letnik obsega „cvetlice Marije Dev. v Sveti deželi, preméren nauk, molitev, kosce poslovenjene pesmi „Omni die“ in cvetico za na dom.

Kratek nemški ogovor ima čast. o. S. J. dr. Lerch z Dunaja. Napovedal je, da bo govoril o junakih prvih časov z ozirom na češčenje Marije D. Starodavni junaki so se bojevali proti nekdanjemu poganstvu, sedanji junaki se morajo bojevati proti novošegnemu poganstvu. V dokaz, koliko tudi „šmarnice“ pomorejo v tej vojski, je povedal izgled iz svojega lastnega življenja. Prišel je bil o neki priliki nekako naključno v cerkev ukožen brezverec nove dóbe in poslušal je govor. Misli si je: „Sej govornik ima prav; tedaj: jaz z nimam prav.“ Bal se je pa, da bi ga vest ne začela preveč nadlegati; zato jo je pobral iz cerkve... Za drugi dan je imel odločeno, da ne gre več v cerkev; vendar gnalo ga je nekaj tako, da je zopet šel, — pa kmalo zopet zapustil cerkev, — in tako je storil enekrati... Poslednjič pride k patru in mu reče: „ne morem več ne jesti, ne piti in ne spati.“ ter išče pri njem pomoči in mirú, ktereга je tudi našel.

Priporočil je častiti pater, da naj pridno hodijo k tem kratkim opravilom, ki jim bodo zaupljivo v korist z božjo pomočjo.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) Na večer o Zdrava-Mariji šla sva v cerkev ss. apostolov; tu se je na najslavniši način praznovalo rojstvo nebés in zemlje Kraljice. (V Benedkah.)

Vse notranje cerkve je bilo kusno in veličastno olepšano, pa s ponarejenimi cveticami, ali papirnatimi verižicami prepreženo, vendar s čudolepimi svečniki na oltarjih. V cerkvi sta bila dva reda visocih stoječih svečnikov, vsaki z mnogimi svečami, kakor zali drevored. — Na stenah cerkve krasni ročni svečniki, vsak s peterimi svečami. Veliki oltar je bil zadej za tabernakelnom zagernjen z dragoceno, temno-rudečo, svileno-zametasto tkanino. Pod stropom kupole, ki se dviga nad prezbiterijo, je visela velika in bogato pozlačena krasna krona; izpod krone se je umetno gubano širilo v naj kusiši obliki velelepo pregrinjalo, obrobjeno s težkimi zlatimi portami; tako, da je oltarna miza, mensa, in umetni marmorni tabernakelj spredaj kakor kraljévi prestol. Na oltarju veliki in umetno napravljeni pozlačeni svečniki v treh redih kusno in umno razpostavljeni. Na marmorni ograji prezbiterija stojijo umotvorno napravljene velekrasne pozlačene piramide z obilnimi svečami. — Med temi piramidami na ograji pa bile so v pozlačenih krasnih jerbaščkih umetne cvetlice; v srebernih posodah pa sveže cvetke in lepo cveteče rastline. — Toraj poslednje ne na oltarju, ampak okoli oltarja lepo razredeno.

Na stranskem oltarju bl. D. Marije še več lepih bogato pozlačenih svečnikov, ovi in vsi svečniki na družih oltarjih in v cerkvi so prav umetno in kusno razporedeni in sotavljeni, tako, da sveče prižgane napravljajo čudovito lepe in raznoverstne podobe.

Pervo molijo en del sv. rožnega venca. Potem je govor na lepo pregerljenem odru poleg visocega Križa z razpetim Zveličarjem. Na tem odru je mala pregernjena mizica, na nji steklena posodica z limonado; poleg nje pa stolec usesti se. Svečenik govornik dojde na

oder, poklekne k Križu, na to se usede na stolec. Mrak nastane po cerkvi. Govor se začne, na prvo rahlo kakor virek žubori, se čemljaje v potočič nabira in vedno glasneje šumlja in steka se v reko. Naraste v vzvišeno valovje in pretresljivo-sumeče velike vode. — Govornik se zopet usede, — vse je tiho, kakor da bi potekla reka v mirno jezero...

Govornik počiva in povzije malo limonade. Sedaj govornik mirno sedé govori, kakor rahli zvuk jezerskih valčkov. — Vstane. Govor se začne viti, kakor iztok reke po še večji in bolj kameniti strugi, — dojde v mirne toke, na posled pa se veličastno izteka v morje. — Govornik drugič séde in počiva, vživa zopet limonado. Vse je tiho in osupnjeno. — Govornik vstane, govori teče po gladini mirnega morja... Vzdigajo se valovi, vihar in germenje. Zvezda danica se prikaže na jasnem nebesu. Solnce vzhaja bolj in bolj. Govornik pred Križem z razpetimi rokami govori končá. Vse je v globočino duše pretreseno, brišejo se solze raz lica.

Govor je obsegal te-le stvarine: Življenje kristjanov na zemlji. V sedanjem času. Zanikarne družbe. Prava vera... Nevéra. Rojstvo D. Marije in njeni sveti izgledi. Prestop naš v nesrečno, ali v srečno večnost. —

Vse sveče so prižgane. Čudovita lepota in svitloba. Častitljiva versta svečenikov v krasni liturgični opravi dojde pred veliki oltar. Najsvetejše se izpostavi. Petje psalmov in svetih cerkvenih pesem Marijinih s spremstvom godbinega orodja s strunami in orgljami se začne, to pa tako umetno, pomenljivo-pobožno in vzvišeno, da nehoté mora se duša in serce k Bogu in Mariji v nebo povzdigovati. Pojejo sami možki. Blagoslov z Najsvetejšim. — Sedaj gre častita množica svečenikov k stranskemu oltarju Marije D.; zapoje se premilo-lepo „Salve Regina.“ Naposled se podaja poljubit vernim svetinja s ss. relikvijami. —

Tolike lepote, veličastva, luči in svitlobe, toliko milobe, nebeško-lepega pevanja, v nebo povzdigajoče pobožnosti ni pri nas nikjer; tudi sveto božično noč ne. —

Znate predragi, koliko časa je terpela sedaj opisana večerna služba Božja? Nič manj ne, kot 3 ure! — Ali zdelo se nam je vse le kakor kratki trenutki.

Cerkva polna vernega ljudstva vsih stanov. tudi višjih krogov, vse lepega in prav spodbudnega, mirnotihega zadržanja. Čast beneškim katolikom in iskrenim častivcem blažene Device Marije!

Iz te cerkve gredé, že precej pozno v noč, ideva dalje na velelepi terg sv. Marka. Čudovita razsvitljava tega terga se težko dá opisati. Na tem slovečem tergu, ki je izmed naj lepših in znamenitih tergov na svetu, je svirala vojaška godba. Šla sva na okoli terga po krasnih hodiščih kraljeve velikanske marmorne palače, ktero obrobjuje terg s treh strani. Na to greva čez mali terg „Piazetta“ mimo orjaških granitnih stebrov, na katerih stojita zaštitnika beneška, sv. Teodor m. in sv. Marka evang.; poslednjega predstavlja lev s perutami in evangelijsko knjigo. Jedno stran tega terga obrobjuje marmorna palača beneških dožev, drugo stran pa dél kraljeve palače; pri tem spomenitem tergu je veliki preliv „Kanal-grande,“ in tu se začne slavensko naj lepše pristanišče parobrodov v Benetkah, „Riva Schiavoni“ imenovano. Šla sva po tem pristanišču. — Nebo jasno. — Luna skoraj polna. — Zvezd vse posuto sinje nebo. — Sreberno-milo so obsijane od lune morske vode v mnogobrojnih vodovodih in prelivih. — Zvezde od neba in luči plinove in druge se čarovno odsevajo v čistih vodah morja. — Bližnji in daljni otoci, ter oddelki mesta vsi v lučih. — Premnogi čolunči z luči-

camí švigajo sem in tje. — Istinito, lepota in veličastvo, ki je ni moč dopovedati. — O, nebeško mesto Jeruzalem, kakovo si še le ti? V tebi prebiva vsegamogočni Bog; On je tvoja svitloba! O, srečno mesto mirú in pokoja, večne lepote in veselja, kjer prebiva blažena Božja in naša Mati, Devica Marija, Angelji, Svetniki, Svetnice in izvoljeni Božji! — Ako je že tukaj tako čudovito lepo, na tej zemlji, na minljivem bivališču grešnih ljudi; kakovo še le biti mora v tvojih večnih svetih bivališčih?! — Šla sva v prenočišče k poštenim ljudém v zasebno stanovanje. Muka po noči od komarcev in sopara. — Za vse hvala Bogu!

(Dalje nastl.)

Mariji, majnika Kraljici.

Mariji Devici zdaj vence pletimo,
Ko majnik veseli nastopil je spet;
Gospo in Kraljico nebes počastimo,
Darujmo naj lepši ji majnika cvet!

Kar lepi nam majnik le cvetja podaja,
Zberimo, nesimo ga tje na oltar;
Darujmo Mariji, Kraljici ga maja,
Za praznik Nje slavni ga dajmo ji v dar!

Ovenčajmo Njeno podobo premilo,
Ki vzela je kači peklenski oblast;
Ljubezni cvetlice ji dajmo v vezilo,
Prepevajmo radi Nje slavo in čast!

Pred Njeno podobo vsi tje pokleknujmo,
Pred šmarnični Njen pristopimo oltar;
Ter slave, češčenja se Nje veselimo,
Prosimo, obsijaj Marijin nas žar.

Češčena cvetlica, Kraljica Ti maja,
Oberni v nas réve svoj mili obraz;
Pogledaj sirote nas doli iz raja:
O prosí, o prosí, Marija za nas!

Kar more, vse slavo zdaj Tvojo prepeva,
In majnik naj lepše Ti cvetke darí;
Češčena Marija, o Božja Ti Deva,
Kak Tvoja podoba se milo žarí!

Kaj pevec ubogi za god Ti čem dati,
Ki vedno češčenje mi Tvoje je mar? —
Približam ponižno se Tebi, o Mati,
Ter pesem pohlevno podám Ti za dar!

S pohlevno se pesmico Tebi približam,
O sprejmi dobrotno jo, mila Gospá;
Glej, v prahu pred Tabo se grešnik ponižam —
Oh spomni se mojih spokornih solzá!

Ivan Zarnik.

Razgled po svetu.

Šolska borba. Eden ameriških časnikov piše: Avstrija še zdaj ni prestala rohovža, kateri je nastal vsled Lichtensteinovega predloga za versko šolo. Gospodje „prostomišljaki“ se védejo, kakor da bi Kozaki stali pred dunajskimi vrati in v govore in resolucije vpletajo vso mogočo vertoglavnost. Eden prenapétežev

se je celo prederznil terditi, da učitelj, kateri bi se vjemal s tem predlogom, je priségolomec, češ, on je prisegel na šolsko postavo!... Ništarija!

Toda vsa ta liberalna hujskanja niso mogla odverniti ljudstva Liechteinovega predloga in pobiti velikanskih glasov katoliškega ljudstva za versko šolo! Tukaj niso nekteri srenjski svetovalci, tukaj so velike množice v stoterih peticijah s stotisočnimi podpisi, ki kličejo zase presveto pravico ljudstva, pravico do šole. Potem našteva silne števila ljudstev, ki hočejo versko šolo! Kdo, ki je kerščen, bi mogel želeti drugačno šolo, kakor versko?

Izseljevanja. Une dni, kakor časniki naznanjajo, je čez 14.000 izseljencev odrinilo čez Liverpool v zedinjene ameriške države in velik del njih je bil iz Nemškega. — „Weltblatt“ piše tudi, da zadnje dni je iz Kočevskega 30 oseb odrinilo v razne ameriške kraje. — Devet izseljencev iz Ljubljane je 25 apr. bilo na potu čez Prago v Ameriko ob enem času s 14 osebami iz Češkega. — Na zagrebškem kolodvoru pa je bilo 16. apr. 57 izseljencev iz komitata Modruš-Reka napravljenih v Ameriko. Policija je 10 izmed njih poslala nazaj v domačijo. Zopet 20. aprila jih je prišlo neko število v Zagreb z enakim namenom, in to pot je bil 12terim odhod prepovedan. Potniki po večem niso bili prevideni s pomočki za tako pot, na nos in brado slepe sreče so hotli zapustiti domačijo. Mnogi ne pomislijo, kaj se to pravi, popotvati v tako daljo in kaj bojo v Ameriki počeli. Ako prav pomnimo, se je bralo že celo, da v Ameriki tacih premétavcev celo na suho niso pustili. Kaj pa potlej?

„Wanderer“ v Minnesoti piše 22. sušca iz Dakote: Veliko naselcev pričakujejo to spomlad v Douglas-County. — In zopet: V Novi Salem je od 1. jan. došlo 80 oseb iz Rusije.

Drobne novice. „Moniteur de Rome“ je pred nekaj časom pisal, da cesarica Karolina Avgusta, soproga umerlega cesarja Viljema, namerja prestopiti v katoliško Cerkev. Znano je, da vis. gospa ima že davno veliko sočutje za katoliško Cerkev. Bog ji daj k temu pomoč in milost.

Odpadnik Dollinger, kakor piše „Wanderer,“ je 28. sveč. stopil v 90. leto. Bog ga saj zdaj že razsvetli, in molimo na ta namen.

V framasonskem shodu v Milwauke-ji v Ameriki je veliki mojster E. Elliott zaslugam framasonov tudi to prišteval, da je Italija postala edina. „Columbia“ pa pristavlja: „Politiški rop ni za nobeno dlako bolji memo cestnega tolovajstva...“ Edina pa je Italija zdaj v plačevanju davkov, ker oni pod papežem so poprej plačevali čisto malo davkov.

V Vabašah, kjer je bil poprej gosp. dekan Trobec, so 13. sušca imeli 24urno pobožnost k sv. Rešnj. Telesu, pri čemur je pomagal tudi g. dekan Jak. Trobec. Vdeleževanje je bilo zelo veliko, marsiktera zgubljenca ovca se je vrnila k čedi Kristusovi; pri sklepu je bilo tudi veliko drugóvercev.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec veliki traven (maj.)

a) Glavni namen:

Obupljive duše.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Dokler človeško serce ne vživa popolne sreče, je nam zemljanom up v boljšo prihodnost zadnja in naj

boljša tolažba. Hrepenenje našega serca po popolni sreči, ta glas naše narave nas ne more varati; opravičen tedaj je naš up v veseleje življenje. Prav žalostno znamenje časa toraj je dan na dan večje število obupavajočih, da, popolnoma obupanih. Kaj je konec tacih revežev, povedó nam dnevne novine, ki poročajo o brezštevlnih samomorih. To je pravična kazen onim, ki so zaverгли pravo človeško nado, nado v večno srečno življenje, da bi do živali ponižani veselili se zemlje. Obderži si svoje nebo, in pusti mi le zemljo! tako mislijo ti nesrečneži, to so bogokletne besede, ki jih je eden izmed njih Gospodu Bogu nasproti izustil. In Gospod? Pusti jim zemljo z vsemi zakladi, z vso nje krasoto, z vsem njenim veličastvom; a postane jim kraj obupa, spremeni se v — pekel, ker človek, za kaj višjega vstvarjen, ne more se na ti zemlji veseliti popolne sreče.

Pa tudi izmed onih, ki se deržé nadzemske vere, so mnogi maloserčni postali, ki bi jih moralo vendar navdajati veselo, tolažilno upanje. Preveč, vse preveč je omahujočih in omajanih. Premnogi zapusté in zgubé ves verski čut, obupajo sami nad seboj, zapusté kerščansko življenje, nehajo hrepeneti po kerščanski popolnosti ter opusté dela kerščanske ljubezni. Če tudi vedó, da morejo upati, in kaj si morejo upati, namreč veliko plačilo v nebesih, popolno, večno srečo, neizrekljivo veselje; je vendar le njih serce brez pravega veselja v Gospodu. So pa vsi preplašeni zbog preteklosti, vsi zmešani o sedanosti, silno skerbeci za prihodnost; k delu jim manjka veselja, v boji se umikajo. Ta bojazen, ta maloserčnost v boji je najberže tudi vzrok vsega zla. Ta žalostna obupnost je kazen za maloserčnost, ali kakor pravi sv. Frančišek Saleški: „Obupnost je naj bolj plašljiva vseh skušnjav.“

Kako naj si pa pomagamo?.. Naj prvo nam je potreba serčnosti in odločnosti v boji. Vstopimo se očitno in serčno na jedno stran pod prapor Jezusa Kristusa. Tu vstrajajmo, ker zmaga mora biti Božja. „Koliko časa še omahujete na dve strani? Če je Gospod vaš Bog, tedaj mu tudi bodite pokorni iz celega serca!“

Dalje se zahteva od nas, da na ti strani tudi kaj storimo. Pridno delajmo, serčno se borimo, ker ne zadostuje klicati: Gospod, Gospod! Veselost dobre vesti je delu plačilo, in s trudom v boji raste serčnost; a otožnost in malodušnost sledite lenobi.

Če smo tako marno delali, junaško se bojevali, in se vendar v nas obupnost budí; tedaj se moramo slednjič ti skušnjavi kot jako pogubljeni z vso odločnostjo ustavljati. Vsakako namreč je res, kar pravi pobožen pisatelj: Kaj čudno je, da ravno dobre duše, ki bi se morale pred vsemi drugimi v velikoserčnosti in sveti veselosti odlikovati, naj bolj muči tesnoserčnost in otožnost; in vendar evangelijski uki, ktere spolnujejo kakor le morejo in znajo, nizakor niso taki, ki bi tako vplivali na dušno stanje, temveč po svoji naravi bi morali duha blažiti, morali bi delati duše velikoserčne ter že tu na zemlji dati pobožnim dušam okušati nebeško radost. „Njegove postave niso težke,“ govori apostelj o Božji postavi, in Odrešenik imenuje svoje breme lahko in svoj jarem sladak; tudi je zapisano, da je „Bog zvest in ne dopusti, da bi bili mi skušani čez svoje moči.“ Maloserčnost more biti tedaj le od hudega, in zlobna prekana, češ, da so težave kerščanskega življenja res tako velike.

Kar se tedaj tiče preteklosti, bodimo prepričani, da Gospod odpušča ter z aposteljnom „po tém segajmo, kar je pred nami, ne spominjajoč se tega, kar je za

nami.“ Gledé sedanjosti si pred vsem prizadevajmo, da v resnici kaj dobrega storimo, da delamo v službi Gospodovi. Ne pečajmo se pa tako zelo z napakami, ki jih v djanjih svojega poklica naredimo, ter se žalostimo preveč zaradi tega. Bo li delavec, ki hoče kaj storiti, med delom na vsak prašek na svoji obleki pazil? Kaj večjega gotovo odstrani, ostalo vredi zvečer, ali konci tedna. Z ozirom na prihodnost pa nam slednjič Gospod ni le zapustil upanja v to, kar je naj boljše, temveč je upanje tudi naj ostreje zapovedal.

(Konec prih.)

b) Posebni nameni:

11. *S. Frančišk od Hieronima.* Vresničenje in prospeh ljudskih misijonov, posebno na Badenskem. Prav veliko duhovnov in redovnikov.

12. *S. Pantracij.* Rasteča in zanemarjena mladina. Več šolskih otrok. Več posebno priporočenih nedolžnih. Več duhovnih vaj.

13. *S. Servacij.* Dobro cerkveno petje. Več telesno terpečih, slabotnih, ostarelih. Več prvo-obhajancev.

14. *S. Bonifacij.* „Duhovni in obhajanci.“ Božje varstvo in blagoslov poljskim sadežem. Hudo stiskani in pomanjkanje terpeči. Nekaj ženinov in nevest.

15. *S. Izidor.* Delavci poljski. Več zadev zaradi množitve in ženitve. Nekaj še ne popolno od Cerkve odpadlih socializmov.

16. *S. Janez Nep.* Z molitvenim apostolstvom posebno združene redovniške družbe. Češko. Dobre dolge spovedi.

17. *S. Paškal.* Da bi se spolnile vernikom popolno kat. deželah njih pravične zahteve. Bavarska. Več sirot in poli sirot.

18. *S. Venancij.* Živahneja vdeležba katoličanov pri občinskih poslih. Nekaj lahkomisljencev, ki se ne menijo za vero. Več hudih skušenj.

19. *S. Peter Celestin.* Štiri redovniške družine. Več zaslepljencev in tako zvanih lučnjakov. Hitro rešenje neke važne zadeve pri sv. Stolu. (Dalje na sl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neki obupljiv pijanec in preklinjevalec, ki je zapustil cerkev, spoved itd., da bi se na priprošnje Naše ljube Gospé presv. Serca poboljšal in spreobrnil. Ko bi ta mož védel, kako vesel in srečen je grešnik po opravljeni spovedi, še necoj bi šel k spovednici opraviti velikonočno spoved, za kar je zdaj narzaduji čas.

Zahvale.

V boleznih, katera navadno dolgo terpi, molila sem devetdnevnicu in obljubila Materi Božji na čast, ako mi sprosi kmalo zdravje, razglasiti dati. Ni še minula devetdnevnicu, že se je dokaj zboljšalo in upam na prošnjo Marijino kmalo popolnoma okrevati. Čast in Hvala ljubi Materi Božji!

Iz Ljubljane.

B.

Oglušela sem bila, in ker je delj časa to terpelo, sem v tej stiski obljubila, če zopet sluh zadobim po priprošnji presv. Device Marije, sv. Jožefa, sv. Antona in sv. Deodata, da hočem to očitno po Danici naznati, kar tudi danes poterujem. Torej bodi tisočkrat hvaljen dobrotljivi Bog, hvala prečisti Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu, in sv. Deodatu!

V Ljubljani, 21. aprila 1888.

M. G.

Iz tedenske torbice.

„Vsak odkritoserčen katoličan mora biti ultramontanec.“ Ta moški stavek je v ogerski poslušni zbornici izrekel poslanec Komlossy (beri: Komlóši). Zoper te besede so se na več straneh slišali glasni protesti; toda, kdo je narveč protestoval? Odgovor: Protestantje in judje, kterim ta reč čisto nič mar ni. *Risum teneatis.*

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Čast. g. Tomaž Kajdiž, Vodiški župnik, je dobil dekanijsko duhovnijo Moravce; č. g. Anton Kerčon, župnik v Vavtavi, pa župnijo Šmarješko.

Pri svetemu Jakobu in Ljubljani vstanovila se je 1. majnika tega leta nova, doslej po Slovenskem še nikjer ne vstanovljena bratovščina preblažene „Device Marije Lurške.“ Po prečast. knezoškofijskem ordinarjatu cerkveno vstanovljena in z nadbratovščino v Lurdu združena bode, kakor upamo, serca Slovencev tesneje in tesneje zedinjala v češčenji in sveti ljubezni do Marije D. Več o pravilih, nalogi itd. bratovščine pride v prihodnjem listu.

Podobice za prvo sv. Obhajilo se dobiva v „Kato-liški bukvarni“ saj deset raznoterih sort po ceni od 80 kr., do 6 gld. 50 kr. stotina. Na ogled jih dobí gratis, kdor želí. Večinoma so barvani — in to so posebno lepe in priporočevanja vredne. Ravno tu se dobivajo tudi srenje-velike pole za pisanje bratovščin s primérnimi predelki in rubrikami. —

„Die konfessionelle Schule.“ I. Offene Fragen an Herrn Dr. E. Hannak. Director des Lehrer-Paedagogiums in Wien. II. Die Nothwendigkeit der konfessionellen und nationalen Schule. . .“

„Dr. Hannak namreč je spisal neko brošuro zoper versko šolo, ki je tako malo logična, kakor malo resnična; zato ga je pisatelj zgorej omenjene nasprotne brošure po vrednosti ošibal. Dobiva se to delce s 43 stranmi v 8° v „katol. bukvarni,“ in je res vredno, da ga prečita vsak, kdor se peča za šolo. Cena 20 kr.

Pet nedelj. posvečenih peterim ranam sv. Frančiška. (Tretji pomnoženi uatis pri gosp. J. Krajcu. V založbi III. reda v Rudolfovem 1888.) Zraven šnedeljskega opravila obsega prav lična knjižica na 78 str. tudi navadne molitve itd.

V Ratečah na Gorenjskem je 28. aprila dopoldne pogorelo 24 hiš z vsimi gospodarskimi poslopji. Škoda je cenjena na 35.000 gld.

O vojskah in prihodnjih nevarnostih časniki vedno strašijo. Tudi se ne vé, kakošna bo letina po dolgi, hudi zimi. Bližnji križev teden s svojimi procesijami in mnogimi molitvami po vsi deželi zamore veliko odločiti. Vdeležujte se teh zdatnih molitev bolj obilno,

posebno meščani, in obnašajte se pri njih spodobno, da bo Bog odvernili šibe, ktere žugajo!

Iz Ljubljane. Pri preskušnjah za samostalne duhovske službe so bili te dni naslednji čč. gg.: Jan. Bolta, Ant. Koblar, Iv. Lavrenčič, Iv. Nemanič, Ant. Žlogar.

Oratio imperata v naši škofiji, kakor je znano, je vsled ukaza premilostnega gospoda višega pastirja od 1. majnika do 1. novembra zopet vsak dan, kadar dopuščajo rubrike: „Ad repellendas tempestates“, razun nedelj in zapovedanih praznikov, ko se jemlja „Pro papa.“ (Cf. Dioec. Blatt, 1887. IV. 21. pg. 46.)

Dunaj. Pretekle dni so bile obravnave o državnem predštevju in viharne borbe zoper naučnega ministra Gauča. Med drugimi je naš poslanec g. Klun v govoru poldrugo uro dolgim med glasno pohvalo živo popisoval težave in pritožbe slovenskega naroda. Ker so ministri nerazvezno zedinjeni, se je mislilo, da vsled izrečene nezaupnosti do Gauča nastopi prevrat ministerstva. Vender naslednjič naznanjajo, da se je reč na bolje obrnila ter bo Slovincem in Čehom zmožno glasovati v prid naučnega predštevja.

Dunaj bode zopet kerščansk. Tako piše „Wahrheitsfreund“ in pristavlja, da se taka znamenja razodevajo že več mescev ter večina meščanstva zopet jame misliti na preteklo kerščanstvo, in judovsko liberalno časnkarstvo se bo moralo začeti umikati. — Res, potreba bi bilo!

Iz Moguncije pišejo, da nadškof Filipopoljski se je ondi mudil vračavši se iz Rima in da je od onod trikrat obiskaj princa Batenberga v Darmstadtu.

Iz Verone, 25. aprila 1888. (*Poterdilo in naznanila.*) Včeraj sem prejel po g. bankirju J. C. Mayerji 460 lir 60 ct. zbirke po „Zg. Dan.“ za ktere naznanjam vso preserčno zahvalo in želim naj veči Božji blagoslov. Gosp. J. Dichtl, afrikanski misijonar, je še živ, toda bolan; mislili smo, da bo že umerl, vendar mu je zdaj nekoliko bolje, ozdravel pa ne bo. Nahaja se zdaj v nekem samostanu v Himmehofu blizo Dunaja. (Op. Omenjeni darovi, po večem so iz dveh rok, za srednje-afrikanskega škofa Msr. Sogara, ki zdaj biva v Kairi in drugod po Egiptu; 20 gld. pa je posebej za zamurske otroke, in 5 gld. za odkup misijonarjev in redovnic, kterih nekaj je vsled Mahdijevih zmág še v sužnosti. Vr.)

Jožef Sembianchi l. r.,
namestnik škofa Sogara.

Don Michele Rua. Boskov „Bollettino Salesiano“ v Torinu naznanja nekoliko o nasledniku ranjcega nepozabljivega Don-Boska. Napoveduje pa, da Don Mihael Rua je postal načelnik vsih naprav in vstavov, ki jih je vstanovil Don Bosko, kakor tudi toliko tisučev sirot, ki se nahajajo po napravah Boskovih. List nima namena Don Rua hvaliti, pravi pa, da po lepih darovih uma in serca je pač vreden Boskov naslednik biti. Rojen je bil l. 1837; l. 1845 mu je bil umerl oče in po tem se je snidel z Boskom, kteri je zanj po očetovsko skerbel; l. 1852 je pristopil kot gojenec za zmiraj v Salezijanišče, kterege ni več zapustil. L. 1856 je Boskova mati zbolela za smert, takrat je prišla Ruova mati ji streč in je bila pri nji do konca njenega življenja, po njeni smerti pa je bila njena naslednica v Salezijanišču ter je, kakor ranjca, z vso zvestobo in marljivostjo stregla gojencem in jim dajala naj lepše izgled čeduosti.

L. 1860 je bil Mihael Rua posvečen mašnik. Potem je postal vodja v eni Boskovih naprav, pozneje prefekt Pijeve družbe do l. 1885, ko je bil od sv. Očeta izvoljen

Bosku za vikarija (namestnika). Don Bosko je umerl 11. svečana t. l., in potem so sv. Oče Mih. Rua poterdili za višega vodja Salezijanskega, česar so vsi veseli, kteri poznajo tega dobrega gospoda. Bosko je imel nomenjeno zaupanje do njega in ni dvoma, da bode Rua vredno nasledoval stopinje ranjcega.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji. Cerkevno vstanovljena sta bila 8. aprila čast. gosp. Jan. Virant na duhovnijo Mokronog, in 17. apr. Lor. Gantar na Čermošnjice. Č. g. Mart. Končnik-u je podeljena duhovnija Cerklje pri Kerškem. Č. g. Fr. Tavčar je kot ekspozit prišel v Besnico. — Č. g. Jož. Škofic je šel za provizorja v zaplano. Razpisane ste duhovniji: Javorje v dek. Litijski in Zaplana v dek. Verhniški vdrugeč.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. g. kapl. Fr. Marešič 2 gld. — Čast. g. župnik J. Brence 1 gld. — Čast. g. župnik Jan. Zorc 20 gld. — Čast. g. župnik J. Mrak 2 gld. — Prečast. župnik Mat. Hočevnar 5 gld. (zaksn. nazn. Vr.). — Čast. g. župnik Jož. Jereb 2 gld. — M. Pr. 5 gld. — Prečast. g. župnik K. Tedeschi 5 gld. — Neimen. dobrotnik 1 gld. — Čast. g. kapl. Fr. Mekinec 2 gld. — Iz Idrije po preč. g. dekanu 1 gld. 73 kr. — Čast. gosp. župnik Fr. Vohinec 2 gld. — Čast. gosp. župnik Javorski Mat. Jereb 2 gld. — Č. g. župnik Fr. Eržen 1 gld. — G. J. J. 1 gld. — Č. g. župnik Ign. Šalehar 5 gld.

Za sv. Očeta: Zbirke iz Idrije po preč. g. dekanu J. Kogeuju 19 gld. 41 kr.

Za sv. Detinstvo: Po preč. g. župniku J. Rozmanu 20 gld. — Iz Polhovega Gradca 34 gld. 6 kr. — Iz Iz Idrije 120 gld.

Za pogorelce na Vinici: Č. g. župnik Jož. Jereb 3 gld. — Čast. g. kapl. Fr. Marešič 2 gld. — Pn. g. stoljni dek. dr. H. Pavkar 10 gld. — M. P. 2 gld. — Rova po čast. g. župniku 6 gld. — J. G. iz Železnikov 5 gld. po č. g. župniku, in sam 1 gld. — Iz Vipave preč. gosp. dek. M. Erjavec 27 gld., — izmed tega za ondotno podružn. cerkev sv. Jožefa 10 gld.

Za odkupovanje zamurcev Dahomejcev: G. Fr. Omejic 1 gld.

Za pogorelce v Ratečah: Č. g. župnik Ant. Čibašek 20 gld.

Za afrikanski misijon: M. P. 1 gld. — M. G. 1 gld.

Za Marijanišče: Č. g. župnik J. Brence 1 gld.

Za razne zadeve: Preč. gosp. župnik Mih. Tavčar 15 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Č. g. župnik Ant. Čibašek 20 gld. — Č. g. župnik Fr. Eržen 2 gld. 50 kr. — Stara Loka 5 gld. 60 kr. — Poljane 3 gld. 40 kr. St. Leonard 4 gld. — Železnike 2 gld. — Idrija po preč. g. dekanu 13 gld. — Z Dól po č. g. župniku Ign. Šaleharju 10 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Udje za l. 1888 13 gld. 10 kr. — Stara Loka po preč. g. dekanu 39 gld. — Iz Železnikov 10 gld. 84 kr. — Križe pri Teržiču po č. g. župniku 20 gld. — Iz Zatičine 10 gld. 70 kr. — Gospodičina Iv. Bosia 2 gld. — Z Ajdovce 12 gld. — S Police 20 gld. — Iz Borovnice 40 gld. — Iz Motnika 18 gld. (Drugi dar. o tem prih.)